

Chương thứ 27

TỬ VONG DU HÝ

... **Y** nhất định không phải là hạng người bị người ta xỏ mũi dắt đi lòng vòng, nhưng vì Băng Băng, tình huống sẽ khác đi.

Băng Băng cúi đầu, Thẩm Bích Quân cũng cúi đầu, Phong Tứ Nương nâng ly, Tiêu Thập Nhất Lang cũng nâng ly.

Nhưng ly rượu trống không.

Ly rượu của hai người trống không, hai người đều không hay biết.

Trong khoảnh khắc đó, tâm tư của bọn họ bỗng biến thành thật vi diệu.

Lần này, người đầu tiên mở miệng ra, vẫn là Phong Tứ Nương, nàng hỏi Băng Băng:

- Hôm ấy tại sao cô lại biến đi đâu mất ?
- Tôi trước giờ không uống rượu được, về lại nhà có vẻ muốn say, muốn uống ly trà giải rượu ...
- Nào ngờ uống ly trà vào, không những nàng không tỉnh táo ra, ngược lại hôn mê bất tỉnh.
- Bỏ thuốc mê trong trà là Hiên Viên Tam Thành, đem nàng đi là Hiên Viên Tam Khuyết.
- Bọn họ đem Băng Băng đưa cho Sa Vương.
- Có điều, Ngư Ngật Nhân không hề ăn thịt người, y đối Băng Băng rất khách khí ... trong lòng y hình như đang tính toán chuyện gì khác.
- Hình như y tính lợi dụng dùng tôi để uy hiếp Tiêu ... Tiêu đại ca làm chuyện gì đó.

Băng Băng cúi đầu nói:

- Vì vậy, y chỉ bắt quá giam lỏng tôi, nhưng không làm chuyện gì vô lễ.
- Y giam lỏng tôi chỗ đó, Tiêu Thập Nhị Lang cũng biết.
- Có điều tôi không ngờ rằng, y lại đem Tiêu đại ca lại tìm tôi.

Bằng Bằng nói chuyện rất nhỏ, nhưng ba chữ Tiêu đại ca thốt ra hình như có vẻ lớn tiếng.

Thẩm Bích Quân hình như không nghe gì cả.

Phong Tứ Nương thở ra nói:

- Tôi cũng nghĩ không ra Sa Vương lại có một tên đồ đệ như vậy.

Nàng lại thở ra thêm một hơi, chậm chậm nói tiếp:

- Thật tình y không thể được xem như là một tên đồ đệ ngoan ngoãn, không biết y có 'phải là một người bạn tốt không ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ.

Rõ ràng là một câu khen thưởng, đến miệng của Phong Tứ Nương, bỗng biến thành vừa chua vừa cay.

Rõ ràng là một câu mắng người, đến miệng của Phong Tứ Nương, bỗng biến thành rất êm ái dễ nghe.

... Hạng người đàn bà như Phong Tứ Nương, có ai mà quên cho được ?

Cái đêm thống khổ mà ngọt ngào ấy, bây giờ hình như đã biến thành mộng ảo, thậm chí còn xa vời hơn cả mộng ảo.

Có điều, Phong Tứ Nương rõ ràng đang ngồi trước mặt y.

Tiêu Thập Nhất Lang lại nâng ly, trong ly đã có rượu.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương lại càng sáng lên, nàng bỗng nhiên nói:

- Tuy anh chưa lại Bát Tiên thuyền, tôi có lại.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô gặp qua Sa Vương ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi thấy ông ta, nhưng ông ta không thấy tôi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì, người chết không thấy được kẻ khác.

Tiêu Thập Nhất Lang thay đổi nét mặt hỏi:

- Sa Vương chết rồi ?

Phong Tứ Nương nói:

- Không những Sa Vương chết rồi, những người để tên trên thiệp, trừ Hoa Như Ngọc ra, đều chết hết cả.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ai giết bọn họ vậy ?

Phong Tứ Nương nói:

- Đáng lý ra phải là anh.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Là tôi ?

Phong Tứ Nương nói:

- Không thiếu gì người cho rằng anh làm chuyện đó.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ.

Phong Tứ Nương nói:

- Giết chết bọn họ, là một tay khoái đao, không những vậy, chỉ dùng có một cây.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ, nói:

- Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai có thể giết được Sa Vương Ngự Ngật Nhân ?

Phong Tứ Nương nói:

- Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai có thể chỉ một đao đã giết quách Hiên Viên Tam Thành ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô nghĩ không ra ?

Phong Tứ Nương lắc lắc đầu hỏi lại:

- Anh nghĩ ra ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Tôi hà tất phải đi nghĩ ngợi làm gì, chuyện như thế này, tôi đã gặp không phải chỉ một lần.

Phong Tứ Nương nhìn y, ánh mắt đầy những đồng tình và thương tiếc.

Có điều, nàng chỉ nhìn một cái, đã đưa ly rượu lên, che mắt cặp mắt của mình.

Nàng không nhìn Thẩm Bích Quân.

... Thẩm Bích Quân có nhìn y không ?

... Biết người mình thương yêu bị oan khức, trong lòng nàng sẽ cảm thấy ra sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên hỏi:

- Các người tại sao đến đây vậy ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Vì một ước hẹn.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ai ước hẹn ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Người ta ước hẹn.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người ta là ai ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Người nuôi con chó nhỏ.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ít ra cũng có hai bên ước hẹn nhau ?

Phong Tứ Nương đáp:

- - .

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Còn người nữa là ai ?

Phong Tứ Nương lại uống hết một ly rượu mới nói từng tiếng một:

- Liên Thành Bích.

Tiêu Thập Nhất Lang không nói thêm tiếng nào nữa.

Bất kể Liên Thành Bích là người như thế nào, Tiêu Thập Nhất Lang đối với y đại khái có chút gì đó áy náy.

Một mặc cảm có lỗi không cách gì đền bù, không làm sao được hơn.

Lỗi của ai nhĩ ?

Nhìn thấy nổi thống khổ sâu trong ánh mắt của y, Phong Tứ Nương vội hỏi:

- Anh nghĩ bọn họ ước hẹn nhau ở đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu.

Phong Tứ Nương nói:

- Ngay ở đây.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ở Thủy Nguyệt lâu này ?

Phong Tứ Nương nói:

- Đêm trăng rằm, ở Thủy Nguyệt lâu.

Trăng đã tròn.

Trăng tròn đang ở ngoài song, Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng đầu lên, rồi lại cúi đầu xuống, hình như không dám nhìn mảnh trăng ấy.

Y không hỏi Phong Tứ Nương làm sao biết được chuyện đó, cũng không hỏi Thâm Bích Quân tại sao bỏ Liên Thành Bích ra đi.

Y không phải là một kẻ ngu xuẩn, chuyện ấy cũng không có gì khó suy nghĩ cho lắm.

Thật ra, y cũng suy ra được Liên Thành Bích có liên quan rất mật thiết với cái âm mưu này.

Y không nói ra.

Bởi vì, y không nỡ nói, y không dám nói.

Nhưng bây giờ Thảm Bích Quân hiển nhiên đã phát giác ra âm mưu và bí mật của Liên Thành Bích, vì vậy mới bỏ y đi lần thứ hai.

Lần này nếu Liên Thành Bích lại đây, Thảm Bích Quân cũng ở đây, đến lúc đó, chuyện gì sẽ xảy ra ?

Tiêu Thập Nhất Lang ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Thảm Bích Quân bỗng nhiên đứng dậy, nhìn chăm chăm vào vầng trăng bên ngoài cửa sổ, nói:

- Trời cũng khuya rồi, tôi ... tôi phải đi đây.

Trong lòng Tiêu Thập Nhất Lang như bị kim đâm nhói lên.

... Tôi phải đi đây.

... Phải đi trước sau gì cũng đi cho rồi.

Câu nói nàng đã nói qua không chỉ một lần, mỗi lần nàng muốn đi, y đều không hề cản trở.

Lần này cũng vậy.

Trước giờ y không hề ép buộc người khác, lại càng không ép buộc Thảm Bích Quân.

... Nàng vốn không thể ở lại nơi đây, sớm muộn gì rồi cũng phải đi.

... Có điều, nàng đi đâu được bây giờ ?

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn trừng trừng vào ly rượu, cả người của y giống như ly rượu trống lỗng.

Thảm Bích Quân không nhìn y, không nhìn y đến một nửa con mắt.

... Lòng nàng có phải là không đau đớn đâu ? Có điều nàng làm sao không đi được ?

Phong Tứ Nương bỗng nhiên trừng mắt lên, trừng mắt nhìn nàng hỏi:

- Chị thật tình muốn đi ?

Thẩm Bích Quân ráng nhịn không chảy nước mắt, nàng nói:

- Chúng ta lại đây với nhau, nhưng chị không phải đi với tôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chị thật tình muốn đi một mình như vậy ?

Thẩm Bích Quân nói:

-- .

Phong Tứ Nương bỗng nhiên đập bàn một cái, nói:

- Không được.

Thẩm Bích Quân giật nảy mình lên hỏi:

- Tại sao không được ?

Phong Tứ Nương nói:

- Chị ngay cả ly rượu còn chưa uống với tôi, đập bẻ đầu tôi ra cũng không thể để chị đi.

Thẩm Bích Quân nhìn nàng kinh ngạc, gượng cười nói:

- Chị say rồi.

Phong Tứ Nương trừng mắt nói:

- Bất kể tôi có say hay không, chị không được đi.

Thẩm Bích Quân nắm chặt hai tay lại nói:

- Mếu chị muốn tôi uống rượu, rồi sẽ uống, nhưng uống xong tôi vẫn đi.

Phong Tứ Nương nói:

- Chị muốn đi, cũng phải đi với tôi, chúng ta lại đây với nhau, cũng phải đi với nhau.

Bỗng nhiên phía dưới lầu có người gần giọng nói:

- Hai người không có ai được đi.

Nếu nói trong giang hồ, một nửa số là nhận ra được Phong Tứ Nương, câu nói ấy không khỏi phóng đại quá.

Nhưng trong giang hồ, một nửa số đều đã có nghe qua tên của nàng, và cũng biết tính tình của nàng ra sao.

Nàng đã nói lại, nhất định nàng sẽ lại, bất kể mưa bão, đường đi đóng băng cũng tốt, trước cửa bôi dầu cũng được, nàng đã nói lại là lại, đừng tưởng chuyện gì có thể cản trở được nàng.

Nàng đã nói đi, nhất định sẽ đi, dù có người kẻ đao vào cổ nàng, nàng cũng nhất định đi, đừng tưởng chuyện gì có thể cản được nàng.

Ngay cả Tiêu Dao Hâu trước giờ cũng chưa bao giờ giữ nàng lại, bây giờ lại dám có người không cho nàng đi, Phong Tứ Nương bật cười.

Nàng mỉm cười, nhìn một người đang đi từ lưới lầu lên, như nhìn một thứ gì nhỏ bé xấu xí. Người ấy chính là Vương Mãnh.

Vương Mãnh tuy người ướm lom ngom, mặt của y lại khô và bạnh ra, cặp mắt như muốn bốc cả lửa.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Lúc này có phải là người kêu la quĩ gì dưới đó ?

Vương Mãnh nói:

- Hừ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người không cho ta đi ?

Vương Mãnh nói:

- Hừ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người có biết tại sao ta còn ngồi đây không ?

Vương Mãnh trừng mắt nhìn nàng.

Phong Tứ Nương nói:

- Bây giờ ta đang còn ở đây, vì ta còn chưa muốn đi.

Vương Mãnh nói:

- Người muốn đi cũng chưa chắc đi được.

Phong Tứ Nương chớp mắt hỏi:

- Tại sao lại đi không được ? Không lẽ người muốn kéo ta lại ?

Vương Mãnh nói:

- Hừ.

Phong Tứ Nương nhướn miệng cười nói:

- Chỉ tiếc là cặp chân nằm trên người của ta, ta muốn đi lúc nào tùy ý, chẳng ai kéo lại được.

Vương Mãnh lạnh lùng nói:

- Chân nằm trên người của người, có điều, nếu chân trái của người muốn đi, ta sẽ chặt dùm cho người, chân phải muốn đi, ta cũng chặt dùm luôn cho.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Còn nếu hai chân của ta muốn đi, người sẽ chặt hết hai chân ?

Vương Mãnh nói:

- Hừ.

Phong Tứ Nương thở ra nói:

- Một người đàn bà thiếu đi mắt hai đù, không phải là khó coi lắm hay sao ?

Vương Mãnh lạnh lùng nói:

- Ít ra so với người đàn ông bị lũng một cái lỗ lớn trên mặt còn dễ nhìn hơn.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Mặt người hình như không thấy có lỗ lớn nào, ngay cả lỗ nhỏ cũng không có.

Vương Mãnh nói:

- Đây là vì trước giờ ta không bao giờ quen biết với người.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai quen biết với ta ?

Vương Mãnh nói:

- Sử lão nhị.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Sử Thu Sơn ?

Vương Mãnh hỏi lại:

- Không lẽ người đã quên mất y ?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ mặt y có thêm một lỗ hỏ lớn ?

Vương Mãnh cười nhạt nói:

- Tại sao ngươi cũng thử xuống xem ?

Gương mặt của Sử Thu Sơn quả nhiên có một lỗ hồng lớn, tuy không thể gọi là lớn, nhưng cũng không nhỏ lắm.

... Bất cứ vết thương lớn nhỏ ra sao, nếu là chỗ trí mệnh, nhất định không thể nói là nhỏ.

Thật ra, trên mặt y, trừ lỗ hồng đó, ngoài ra cũng không có gì khác thường.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cảm thấy rất đau khổ. Bất kể ra sao, Sử Thu Sơn cũng là người nàng có quen biết.

Gã đó còn sống tuy cũng không hay ho gì, cũng chẳng làm cho ai vui vẻ, ít ra cũng dễ thương hơn là bây giờ.

Mới nửa tiếng đồng hồ trước, y còn đứng trước mặt nàng phe phẩy cây quạt, bây giờ ...

Phong Tứ Nương nhin không nổi thở ra một hơi dài nói:

- Ngươi đi đâu tìm ra y vậy ?

Vương Mãnh nói:

- Dưới nước.

Phong Tứ Nương buồn rầu nói:

- Ta tưởng đi rón rén chuồn mất tiêu, nào ngờ ...

Vương Mãnh nắm chặt hai tay, hần học nói:

- Ngươi không ngờ y bị người ta chìm dưới nước như một con cá chết ?

Phong Tứ Nương nói:

- Thật tình không ngờ được.

Vương Mãnh hỏi:

- Người cũng không biết ai giết y ?

Phong Tứ Nương lắc lắc đầu.

Vương Mãnh bỗng nhiên nhảy dựng lên nói:

- Người mà không biết còn ai biết nữa ?

Phong Tứ Nương nhìn y kinh ngạc hỏi:

- Tại sao ta phải biết ?

Vương Mãnh nói:

- Bởi vì người là hung thủ.

Phong Tứ Nương bật cười, có điều lần này nàng cười không được tự nhiên lắm.

Bất cứ ai, bị người ta nghi là hung thủ, đều không thể cười tự nhiên được.

Hoắc Vô Bệnh nãy giờ đang nhìn nàng chăm chú, bỗng nhiên hỏi:

- Có phải cô nhận ra Sử Thu Sơn từ lâu phải không ?

Phong Tứ Nương nói:

- Ta nhận ra nhiều người lắm.

Hoắc Vô Bệnh hỏi:

- Có phải y cũng nhận ra cô từ lâu ?

Phong Tứ Nương nói:

-- .

Hoắc Vô Bệnh hỏi:

- Nãy giờ có phải y vẫn đang ở bên cạnh cô không ?

Phong Tứ Nương nói:

-- .

Hoắc Vô Bệnh hỏi:

- Nếu y này giờ vẫn ở bên cạnh cô, nếu có người khác giết y, cô có biết không ?

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cũng nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

- Ta nói ta không biết, là ta không biết.

Nàng nhảy lên còn cao hơn cả Vương Mãnh, la còn lớn hơn cả Vương Mãnh. Nàng thật tình hoảng cả lên.

Bởi vì, chính nàng cũng nghĩ không ra, trừ nàng, còn có ai trên chiếc thuyền này giết được Sử Thu Sơn, rồi quăng xác xuống nước.

Sử Thu Sơn không phải là người dễ đối phó.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Ta biết.

Hoắc Vô Bệnh chau mày hỏi:

- Người biết gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta biết ít nhất một chuyện.

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Người nói thử.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trên đời này, không có ai chịu để người ta đục một lỗ hổng vào mặt mình, mà không la không hét gì cứ đứng yên đó, trừ phi y là một người đầu gỗ.

Y cười lên một tiếng nói tiếp:

- Sử Thu Sơn dĩ nhiên chẳng phải là người đầu gối, y là cao thủ duy nhất được chân truyền của Thiết Phiến môn, nếu có người làm ra binh khí phổ, thiết phiến của y sẽ được bày hàng trong đám ba mươi thứ trên đầu.

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Ngươi cũng biết nhiều chuyện đấy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta còn biết, dù y là người đầu gối, nếu bị người ta ném xuống nước, cũng nghe có tiếng ùm kêu lên, những người nơi đây không phải là điếc, tại sao chẳng ai nghe ?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Ngươi nói tại sao vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, y vốn không bị chết ở trên chiếc thuyền này.

Vương Mãnh giành nói:

- Nếu không bị chết trên chiếc thuyền này, còn chết ở đâu nữa ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Dưới nước.

Vương Mãnh hỏi:

- Dưới nước ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Giết người ở dưới nước, sẽ chẳng có tiếng động gì, vì vậy, người trên thuyền mới chẳng có ai nghe.

Vương Mãnh hỏi:

- Y rõ ràng nãy giờ còn đứng ở trên thuyền, tại sao lại chui xuống nước được ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi lại:

- Nãy giờ ta rõ ràng còn đang ở trên lầu, tại sao lại bỗng nhiên ở dưới lầu nhỉ ?

Vương Mãnh nói:

- Đây là người tự ý xuống.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nếu ta tự ý xuống lầu, tại sao y không tự ý xuống nước ?

Vương Mãnh ngăn người ra nói:

- Y đang đứng trên thuyền vậy, tại sao lại muốn xuống nước làm gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Cái chỗ đó ta nghĩ cũng không ra, ta đang tính lại hỏi y.

Vương Mãnh lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là y không cách nào nói cho người nghe được.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Gã này quả thật không nói ra được, nhưng Sử Thu Sơn ...

Vương Mãnh nói:

- Người nhìn không ra người này là Sử Thu Sơn ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người nhìn ra ?

Vương Mãnh nói:

- Dĩ nhiên.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người dựa vào đâu mà nhìn ra ?

Vương Mãnh lại ngần người ra.

Người đó ăn mặc như Sử Thu Sơn, nhưng gương mặt không còn hình dạng.

Nếu có ai tùy tiện đập vỡ mặt một người nào đó, hình dạng xem ra cũng không khác gì người này mấy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sử Thu Sơn bỗng nhiên không thấy đâu, người lấy từ dưới nước ra một cái xác chết, do đó, người cho là cái xác chết phải là Sử Thu Sơn, thật ra ...

Vương Mãnh hỏi:

- Thật ra thì sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Thật ra, bây giờ người cũng không chắc xác chết này là Sử Thu Sơn.

Vương Mãnh không thể phủ nhận. Y bỗng nhiên phát giác ra mình chẳng có tí nào là chắc ăn.

Nhưng Hoắc Vô Bệnh cười nhạt nói:

- Người nói là Sử lão nhị tự mình nhảy xuống nước, giết người đó, rồi hoá trang người đó thành ra y, để người khác nghĩ rằng mình đã chết.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Không lẽ đó là chuyện không thể xảy ra ?

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Tại sao y đi làm một chuyện như vậy ? Tại sao lại đi đấu cả anh em chúng ta ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Những câu hỏi đó, đáng lý ra người phải đi hỏi y mới phải, trừ y ra, chẳng ai trả lời được.

Hoắc Vô Bệnh lạnh lùng nói:

- Ta còn muốn hỏi người một câu.

Tiêu Thập Nhất Lang đang lắng nghe.

Hoắc Vô Bệnh gằn giọng hỏi:

- Nếu xác chết này không phải là Sử Thu Sơn, vậy Sử Thu Sơn đang ở đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa kịp trả lời, đã có người giành trả lời dùm y:

- Y đang ở nơi đây.

Một người thực ngữ có giáo dục, đang lúc người khác đang nói chuyện, nhất định sẽ không xen lời vào.

Thẩm Bích Quân trước giờ vốn là người thực nữ, có điều lần này nàng phá lệ.

- Chính ngay ở đây.

Gương mặt nàng trắng bệch, nhưng ánh mắt sáng rực.

Cặp mắt ấy đang nhìn trừng trừng vào một người:

- Người này chính là Sử Thu Sơn.

Hết chương 27